

2. Paa egne og en stor Deel Møllere's Vegne anbrager N. Schwarz af Raals Mølle ved Afsens tilligemed 4 andre Møllere om, at det fra 1ste Januar 1852 til 1ste Januar 1862 erlagte Beløb af Møllefjyls-Hartkornsskatten og af Bygnings-Afgiften maa tilbagebetales dem, som den 1ste Januar 1852 eiede Møller og endnu besidde dem, samt at de desuden i Fremtiden maae fritages for den sidste Afgift.

Til Støtte herfor anføre de i det Andragende, som allerede forrige Aar blev indgivet til Rigsdagen med 479 Mølleres Underskrifter, at deres Tab ved Loven af 14de April 1852 var ligesaa uforubseeligt som uforfjylt. Ved Forordningen af 3die Juni 1825 var der foreskrevet bestemte Regler for det sjældne Tilfælde, at et nyt Møllebrug skulde tillades, navnlig den, at enhver saadan Tilladelse medførte Formindstfelse i den eller de vedkommende ældre Møllers Byrder, hvilke Regler samvittighedsfuldt overholdtes, indtil Loven af 14de April 1852 borttog Eneretten uden det ringeste Bederlag, ja endog strax tillod Oprettelsen af nye Møller, vel under visse Indskrænkninger, men dog saaledes, at Kontrollen med disses Overholdelse blev umulig. I hvert Sogn opførtes som Følge deraf flere Møller, der ikke fik nogen Skattebyrde, medens denne vedblev i sin hele Udstrækning at hvile paa de ældre. Den Frihed, der efter Loven skulde indtræde den 1ste April 1862, indtraadte faktisk allerede 1852, og det er derfor billigt, at den fra 1862 indrømmede Skattefrihed kom til at gjælde for den hele Tid efter 1852. Uagtet Møllernes Indtægter ere formindstfede i en overordentlig Grad, Eiendommene i Reglen ere behæftede med Gjæld langt over deres nuværende Værdi, og et Aaen ikke længere kan erholdes, maae de dog betale Bygningsafgift, medens mangfoldige af de nye Møller efter Forholdets Natur ere fritagne derfor. Lighed i Vilkaar med deres Konkurrenter kræver derfor, at ogsaa de fritages for denne Afgift.

Da Folkethinget forrige Aar ikke vilde overveie Andragendet, inden det havde været ind-

givet til Indenrigsministeriet, er dette nu fæstet, og der foreligger et Udfslag af 19de August 1863. Deri oplyses, at der 1850 var et Antal af 1365 Personer, der som Hovedpersoner beskæftigede sig med Møllencæringen, at det i 1855 kun var forøget med 49 og i 1860 endvidere kun med 156. Omtrent i samme Forhold maa Antallet af Møller være forøget. Ministeriet finder det i og for sig betænkeligt, at der indrømmes Tilbagebetaling af Skatter, der engang i Henshold til en gjældende Lov og i saa lang en Arrække ere blevene betalte. I hvert Fald burde det ikke stee med Bygningsafgiften, som ikke er nogen særegen Byrde for Mølleeiendomme og altid er fordret af enhver Mølle, ældre eller nyere, og som ikke kan opgives for de ældre, uden at gjøre det hele Bygningsafgiftsvæsen endnu mere indviklet, end det alt er, og fremkalde et Undtagelsesforhold, der kun vilde stemme lidt med den senere Tids Bestræbelser, jfr. Næringsloven af 29de December 1857 § 71. Tilbagebetalingen af Møllefjyls-Hartkornsskatterne kan selvfølgelig ikke stee med Hensyn til, hvad der er dydet til Kommunerne, og de til Statskassen erlagte ere forholdsvis kun smaae, nemlig af omtrent 5,000 Tønder i aarligt Gjennemsnit kun 4 Rd. 26 sk. for hver Tønde. Den burde jo desuden komme ikke blot dem tilgode, som den 1ste Januar 1852 eiede Mølleeiendomme og endnu besidde disse, men maa stee endog fortrinsvis dem, der i Mellemtiden have været tvungne til at afhænde deres Møller. Selv bortset herfra vilde det de enkelte Møller paalagte Møllefjyls-Hartkorn ikke være nogen paalidelig Maalestof for det lidte Tab, og en Tilbagebetaling der efter blive temmelig vilkaarlig. Efter det Anførte har Ministeriet ikke fundet Anledning til at bevirke et Lovforslag, som det attraaede, forelagt Rigsdagen.

I et nyt Andragende til Rigsdagen af December 1863 have de ovenfor nævnte Møllere anført, at de nye Møllers Antal ikke kan findes ved Antallet af de i Folketællingslisterne anførte, ved Møllerne beskæftigede Hovedpersoner, og at der alene paa Møen, hvor der for den 14de April 1852 kun var 4 hollandske